

Bezárva

Sybur város, Külsőváros

P. sz. 3671, Arel harmadik (Sólyomszárny) havában

Sybur szegényebbik részén, jóval az Erődváros biztonságot nyújtó falain kívül feltűnést kellett volna keltenie Saulnak, aki tiszta, jó minőségű, tehát *drága* ruhájában, ápolt szakállával valóban elütött a környezetétől. Egy külhoni meg is lepődött volna, de abból épp egy sem vetődött arra, a nomád hordák fenyegetése elriasztotta az utazókat, és ha érkezett is egy-egy kereskedő vagy kalandor a városba, az sem veszélyeztette volna értékeit és a ruhái tisztaságát egy ilyen helyen. Ahogy a düledező, koszos házak között nehézkesen, botjára támaszkodva lépegetett, mégsem sereglettek köré a gyerekek, koldusok. Az itteniek ismerték már, tudták, hogy köszvényről árulkodó mozgása ellenére igen fürgén forgatja a kezében tartott botot, és nem rest kiosztani néhány pofont a pimaszabbaknak. A tapasztaltabbak persze azt is tudták, hogy ha pénzt akarnak Saultól, sokkal egyszerűbb lehetőségek is adódnak. Ismert volt, hogy az öreg nem csupán a bőrfeldolgozók céhének vezetője, de szenvedélyes botanikus is, számos egzotikus növényt honosított meg több-kevesebb sikerrel a kertekben. Azt már csak Saul tudta, hogy ez a foglalkozása busás jövedelmet is hozott. Felesége erről mit sem sejtett, és hálát is adott érte minden nap

Kradnak, hogy a tudást bölcsen osztotta fel a halandók között, így az asszony nem tudta rátenni a mohó kezét erre a kis jövedelemre. Alkalmanként Darton szentélyében is gyújtott egy gyertyát, győzködve a kárpiton túli világ urát, hogy neki nagyobb szüksége lenne a néمبرre, mint Saulnak, és pusztán önzetlenségből, fájó szívvel, de lemondana róla. Saul Kyel igazságosságának bizonyítékaként tekintett arra is, hogy az asszony meddőnek bizonyult. El sem akarta képzelni az életét az örökségre váró unatkozó ifjakkal körülvéve, a fizetendő hozományokról nem is szólva.

Tűnődéséből célhoz érése zökkentette ki, az undor varázsütésre tűnt el arcáról, ahogy felesége elhagyta, munkája pedig elfoglalta a gondolatait. A ház ránézésre nem különbözött a környező épületektől, talán csak a tető tűnt romosabbnak, a bedeszkázott ablakok teljesen szokványosnak számítottak. A helyiek tisztas távolságtartása azonban sokat elárult az értő szemnek. Tudták, hogy látszólagos elhagyatottsága ellenére a ház őrzött, és ami fontosabb, tiltott. Odalépett az ajtóhoz, összehúzott szemöldökkel körbenézett – ilyenkor mindenki tudta, hogy kerülni kell a tekintetét –, majd előkotort a köpenye mélyéről egy kis kulcsot. A kulcs formája – és közelebbről szemlélve a zár maga is – mesteri megmunkáltságról, tán kahrei eredetről árulkodott. Amint elfordította benne a kulcsot, Saul jólesően megborzongott, ahogy a finom mechanika halk kattanásait hallgatta. A szerkezet bonyolultságáról mesélt az is, hogy pár szívdobbanásnyi ideig várni kellett, mielőtt az ajtót reteszelő fémlemez finoman félrecsúszott volna. Saul mégegyeszer körbefürkészte az utcát, majd belépett.

Biccentett az űrnek – szálfatermetű, középkorú férfi, fémkorongokkal megerősített bőrvértje és íves kardja alapján leszerelt katona –, majd egyből a lejárathoz fordult. Belülről az épület kifejezetten jó állapotban volt, a figyelmet a három ezüstösen csillogó oszlop vonta magára, amelyek a tetőn tátongó lyukaktól vezettek a padlóba és az alá. Egy szinttel lejjebb egy különös ajtóhoz ért. Vastag, rekeszes szerkezetű, közepén dupla réteg üveggel – tenyérnyi, tiszta üveg, talán a súlyát is megéri ezüstben. A keret valamiféle puha anyagból volt, ami teljesen rásimult az ajtó éleire, sóhajrást imitáló hangot kelteve annak kinyitásakor. A száraz, meleg levegő ami kiáradt a kis szobából köhögésre ingerelte, de gyorsan belépett és becsukta maga mögött az üvegajtót. A kicsi, egy láb hosszú szobácska másik oldalán egy hasonló ajtó állt, kristályüvegjén keresztül vakító fény vetődött Saul lassan a homályhoz szokott szemébe, hunyorgásra készítette. Miután sikerült megnyugtatnia a légzését, belépett a másik ajtón.

A szoba a ház alatt Syburr számára ismeretlen verőfényben fürdött. Még a rég elmúlt meleg felhőmentes szikrázó napsütését is meghazudtoló fényáradatot a tetőről lenyúló három oszlop és a bonyolult – és rendkívül drága, Saulnak mindig belefájdult a feje a gondolatba – lencserendszer tette lehetővé, amely sokszorosára erősítette a nap fényét, még felhős időben is. Kellett is az erős fény, ugyanis a szoba érzékeny palántákat rejtett. Saul büszkeségei a messzi Al Avdalból származtak, ahol fiatalkorában járt és szedte össze a magokat és a botanikai érdeklődését. Az Ambrosia Cactaceae több jótékony hatással is rendelkezett: kisimította a gond ráncolta homlokokat, amik számosak voltak, ahogy egy lehetséges háború árnyéka vetült Syburr előljáróira. A fáradt embert felfrissítette, az összetört szív sajnását enyhítette; fogyasztható volt teaként, füstölőként, vagy ahogy Avdalban kedvelték, vizipipába töltve.

Tényleg semmi ok nem volt rá, hogy a növény törvényen kívülnek minősüljön. Eredetileg, évtizedekkel korábban, még az előző herceg uralkodása alatt – amikor Saul visszatérve utazásaiból elkezdte a természetét – még nem is volt tiltott, mi több, méretes fogyasztóközönséget szerzett magának a tehetősek körében. Pár évre rá azonban

összekülönbözött a herceg alkímistájával, egy savanyú néemberrel a messzi Északról, aki befolyását és a herceg herbalizmusban mutatott hiányosságait kihasználva elérte, hogy Saulnak – ha nem is lezárni az üzletet, de – titokban kelljen folytatnia a tevékenységét. Hús esztendeje reménykedett benne, hogy változni fog a helyzet állása. Az elmúlt hónap hozta meg számára a nagy lehetőséget, mikor legjobb tudomása szerint maga a herceg is a fogyasztók közé lépett: az elsőszülött fia és örököse elestéről szóló friss hírek mélyen érintették.

Biztos azért nem lehetett benne, mert Saul több futáron keresztül dolgozott. Első réteggént a szegény részről származó fiatal gyermekek szolgáltak, akik nem csak ismerték az egész várost, de gyanú nélkül tudtak tevékenykedni. A kislányok voltak a kedvencei, ők még a különösen kérges szívű öröket is meg tudták lágyítani, így könnyedén eljuttatták a terméket az elosztópontokra, ahonnan néhány fogadó és megbízható ember – a Félkarú, vagy Berdó – továbbszállította, levéve a saját sápjukat az üzletből és mentesítve Sault mindenféle törvény előtti felelősségrevonástól. Meglehetősen örült neki, hogy közvetve bár, de az utóbbi időben Desantes herceg is ügyfele lett, és reménykedett benne, hogy ezáltal a törvények is megváltozhatnak.

Az örnek – a nevét sosem kérdezte Saul, és ezzel, no meg a fizetségével amaz is elégedett volt – sokáig kellett ordítania és integetnie – belépnie a helyiségbe tilos volt –, míg végre feltűnt az öreg botanikusnak; az ajtók kiválóan elfojtották a hangot is, a száraz forráság fenntartása mellett. Épp végzett a tövek ellátásával és a kész termények leszüretelésével, amikor meglátta a kalimpáló emberét.

– Mi a... – kezdett érdeklődni Saul.

– Uram, bezárták a főkaput! – szakította félbe izgatottan az ör.

Saul szemöldöke először magasra kúszott – tán mégiscsak célba vették az erődöt a nomád hordák? –, majd összeráncolódott, ahogy belegondolt a következményekbe. Ránézett a katonára, majd "Az nem lehet!" kiáltással felszaladt a lépcsőn, térdei sajgásával mit sem törődve, ki az ajtón, azt tárva-nyitva hagyva. Egészen a főkapuig, az Erődváros főbejáratáig futott – sietősen lépkedett inkább –, ahol még épp elcsípte az őrség kikiáltását, miszerint a kígyók elszaporodása miatt a városkapukat be kell zárni. Valóban több kígyót láttak a városban egy ideje, de Saul kételkedett benne, hogy ez lenne a valódi ok: hisz' minden magára valamit is adó mérgekígyó letagadná a rokonságot ezekkel a satnya lényekkel, több kígyóharapásról is tudott, amelyeket lábon hordott ki az áldozat. A kihirdető elmondása alapján határozatlan ideig a kapuk zárva maradnak, se ki, se be.

Az eddig néma tömeg felzúdult, hangosan méltatlankodott, kétsébeesett kiáltások szálltak a levegőben. Saul térde rogyott, és sírva fakadt. Nem aggódott amiatt, hogy bejut-e, egy céh vezetőjét természetesen be fogják engedni. Ő nem a pórnép tagja, akiknek ez a bejelentés szólt. Viszont a gondolat, hogy hónapokat, talán éveket töltsön elzárva az igazi munkájától és összezárva azzal a hárpíával...